

men, som jeg har tilladt mig at bemærke, man vil kunne slaffe sig den fornødne Kontrol med disse Personer derved, at hver Gang en Person bringes fra det første Stykke i § 15 ind under det andet, det vil sige, hver Gang han stemples som en mistænkelig omdragende Person, gives der derom Meddelelse til de forskjellige Politioverigheder. Derom sagde nu det ærede Medlem for Rjøbenhavn (Nellemann), at det vilde være en meget skarp Forholdsregel, idet det vilde være at stille den Vedkommende offentlig i Gabestoffen og altsaa være meget haardere, end hvad der er foreslaaet af Udvalgets Flertal. Derom maa jeg sige det ærede Medlem, at det er virkelig ikke at sætte en Person offentlig i Gabestoffen, at der gives Meddelelse om ham i „Politiefterretningerne“; thi det forholder sig ikke saaledes, at „Politiefterretningerne“ ere en Tidende eller et Blad, der ligger fremme til Ostersyn for Enhver, der vil se dem. Politiefterretningerne udkomme ikke offentlig, og jeg vilde anse det for meget urigtigt, om en Politioverighed ongiktes saa letsin dig med disse Politiefterretninger, at det stod Alle og Enhver frit for at blive bekendt med, hvad der staaer deri; det er i alt Fald ikke Hensigten med Politiefterretningerne. I Henshold til hvad jeg saaledes har tilladt mig at udtale, skal jeg slutte med, at jeg nu maa overlade til det ærede Landsthing, efter at denne Sag jo vist kan anses for at være temmelig udsørlig overveiet og drøftet fra forskjellige Sider, at træffe sin Bestemmelse. Jeg kan ikke anse det for rigtigt — jeg kan i den Henseende slutte mig til den ærede 1ste Landsthingsmand for 2den Kreds (Gaffner) — at gaa ind paa Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 12, fordi man derved vil indføre en Gene og Besværighed i den frie Bevægelse for mange vilige, flittige, stikkelige Arbeidere uden dog at naae det Maal, som man derved tilsigter. Jeg vil finde, at det Endringsforslag, der er stillet af ærede Medlemmer under Nr. 11, er at foretrække for, hvad man vedtog ved 2den Behandling, men hvis man under denne Sags fortsatte Behandling skulde være bleven betænkelig ved overhovedet at indføre en saadan Indskrænkning, som gaar videre end til, hvad der var foreslaaet i Regjeringens oprindelige Forslag, er det Noget, hvori jeg selvfølgelig meget villig kan finde mig.

Formanden: Den ærede Ordfører har begjæret Ordet for nogle korte Bemærkninger, og jeg skal derfor give ham det allerede nu udenfor Ordenen.

Ordføreren (Nyenhøll): Anledningen til, at jeg har begjæret Ordet for nogle korte Bemærkninger, er navnlig et Par Udtalelser af den ærede Minister med Hensyn til Udvalgets Forslag til § 15, idet den ærede Minister flere Gange pointerede, at nu skulde dette Forslag, der er kommet frem

fra Udvalget, efter vor Formening være det eneste brugelige, det eneste saliggjørende, og naar det ikke blev vedtaget, vilde al Kontrol bortfalde, vilde Loven i det Hele faae en meget uheldig Skikkelse, og navnlig udtalte den ærede Minister, at Udvalget nu heller ikke var tilfreds med Forslaget, saaledes som det foreligger fra 2den Behandling. Jeg vil blot dertil bemærke, at selvfølgelig kan Udvalget ikke sige ganske i Almindelighed, at det Forslag, det nu har fremsat, er det eneste brugelige og det bedste, men enhver Udtalelse i den Retning er kun fremkommen ligeoverfor det andet Forslag, som foreligger. Ligeoverfor de andre Forslag, som foreligger under Nr. 11 og 13, har jeg sagt, at det forekommer mig, at Udvalgets Forslag er det eneste rigtige og bedste, eller, jeg kan vel gjerne bruge det Udtryk, at jeg er overordentlig tilfreds med det for ikke at staa tilbage for de ærede andre Forslagsstillere, men naturligvis vil jeg ingenlunde paasta; at i en Sag, der er saa vanskelig som denne, kunde Forslaget ikke være bedre. Jeg gaar nu ud fra og haaber, at Forslaget under Nr. 11 ikke bliver vedtaget, og skulde Udvalgets Forslag under Nr. 12 og Forslaget under Nr. 13 heller ikke blive vedtagne, bliver Lovforslagets § 15 staaende, og det skal jeg finde mig i med stor Nøilighed, thi om denne Paragraf have vi engang været enige med den ærede Minister og jeg tror ogsaa, at de øvrige Medlemmer af Udvalget ville kunne finde sig i, at Loven faar den Skikkelse, men den kunde ganske vist, som det er udtalt fra flere Sider, være heldigere. Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 11 ytrede den ærede Minister, at naar de Herrer Forslagsstillere have indskrænket det første Stykke til at angaa Haandværk eller legemligt Arbejde, var dette ganske naturligt, fordi Arbeidsbogens Erhvervelse der er gjort til en frivillig Sag. Det bragte mig i Lænke om en ny Mangel ved Forslaget, hvorpaa jeg ikke har været opmærksom før, nemlig det Uheldige i, at de Herrer ikke have fulgt Udvalget saavidt, at de have delt deres Forslag i to Paragrafer. Naar der nemlig i tredje Stykke staaer, at den, der streifer arbejdsløs om uden at være i Besiddelse af Midlerne til sit Underhold, kan hjemsendes, angaar det naturligvis enhver Person og ingenlunde blot de samme som i første Stykke, nemlig Haandværkere og Arbeidere; det maa jo angaa Enhver, der antreffes paa saadan Maade. Og hvorledes bringer man saa atter det 4de Stykke i Harmoni med det første og tredje Stykke? Skal altsaa en Person, der ikke ernærer sig ved Haandværks- eller legemligt Arbejde, naar han antreffes i Henshold til det 3die Stykke, men slipper for Hjemsendelse, have Arbeidsbog eller ikke? Det staaer ogsaa ganske uklart. Naar den ærede Minister vilde forsvare Forslagsstillernes 4de Stykke saaledes, at den Forpligtelse, Politiet derefter skal have til, naar det udlader Hjemsendelse, at give en Arbeidsbog, ikke skulde